

Hier sliepen de Beatles

(The Beatles Slept Here)

Komische thriller in twee bedrijven

door

CRAIG SODARO

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HIER SLIEPEN DE BEATLES – THE BEATLES SLEPT HERE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CRAIG SODARO** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 2005 Pioneer Drama Service Inc.
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **23** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

OVER DE AUTEUR: Craig Sodaro heeft talloze toneelstukken geschreven. Het meeste van zijn werk is uitgesproken geschikt voor kindertheater en schoolvoorstellingen en diverse van zijn stukken zijn bewerkt tot musicals. Vooral zijn stukken waarin het publiek betrokken wordt zijn bijzonder goed ontvangen. Voor wijktheater schrijft hij onder de naam Sam Craig. De heer Sodaro geeft fulltime les op een openbare school en hij en zijn vrouw hebben vijf dochters. Hij spreekt hier in zijn eigen woorden over zijn liefde voor het schrijven. “Ik heb altijd willen schrijven. Vanaf de eerste keer dat ik een goed uitgewerkt boek las – een lang vergeten detectiveroman – wilde ik auteur worden. Ik had altijd al een fantasie gehad die overuren maakte. Ik ben altijd meer geïnteresseerd geweest in wat zou kunnen zijn dan of twee maal twee vijf of mogelijk vier zou zijn. Ik ben opgegroeid in Chicago, maar ik denk niet dat het Midwesten veel invloed op mijn schrijven heeft gehad. Ik had het geluk dat ik als jongere veel heb gereisd, en de plaatsen die we bezochten – het Westen, Oosten en Zuiden – leken allemaal vol sfeer en dramatische mogelijkheden te zijn. Naderhand reisde ik naar Alaska, Europa en Afrika en iedere ervaring plantte zaadjes voor toekomstige verhalen. Ik schreef mijn eerste toneelstuk op de high school – een antigezag absurdistisch blijspel dat in mijn laatste periode van de lessen in Kunst opgevoerd werd. Onze lerares hield zich doof tijdens de repetities, maar we betrapten haar er allemaal op dat ze stiekem zat te lachen. Het idee van publiek dat reageert stond me wel aan en op college schreef ik me in voor een wedstrijd toneelschrijven. Ik won de prijs van vijftig dollar en ik zag mijn personages tot leven komen onder de blauwe, rode en goudgele toneellampen. Ik wist dat dit de richting was die ik met mijn obsessie voor schrijven moest inslaan. Succes op de planken moest echter nog een aantal jaren wachten, aangezien ik trouwde, met lesgeven begon, vier kinderen kreeg en vele, vele brieven met afwijzingen terugkreeg. Tenslotte ontdekte ik een formule die werkte: thrillers met een grote rolbezetting van vooral dames, één decor en vele geestige opmerkingen. Sinds die tijd heb ik zo’n 130 toneelstukken geschreven, waarvan vele zijn uitgegeven en/of opgevoerd. Ik smaakte het opwindende genoeg door 54th Street in New York te lopen en een met vlaggen versierd theater te zien waar een van mijn stukken in première ging. Ik heb fantastische brieven ontvangen van jongeren die een rol in een stuk dat ik geschreven had speelden en ik ontdekte dat ik in Amazon.com opgenomen was. Zo af en toe vragen mensen me hoe ik zo snel kan schrijven. Ik woon 2.700 m hoog in de Colorado Rockies. In september begint de sneeuw al te dwarrelen om de grond negen

maanden per jaar te bedekken. Het wordt vroeg donker en als de houtkachel snort is er geen betere plek om verhalen te vertellen. En ik denk dat het daar allemaal om draait bij toneelschrijven. Het vertellen van een verhaal, zo eenvoudig maar dramatisch mogelijk. Er is een limiet van 90 minuten of zo om de climax te bereiken, en dat is snel in de literatuur. Ik schrijf alleen maar zo snel om er achter te komen hoe het verhaal afloopt, net als elke toeschouwer van het toneelstuk.”

THE BEATLES SLEPT HERE
by
CRAIG SODARO

PERSONEN: (In volgorde van opkomst)

ELEANOR DIGBY - begin 50, sinds lange tijd manager in het hotel

SGT. PAPRIKA - 55, korzelige hoteleigenaar

LIZZIE BELMONT - 18, huilerig kamermeisje

HILLARY - hoogste klas high school

BRENDA - idem

MICHELLE - idem

JUDE – idem (jongen)

CLARABELL LITTLE - 40'er, Paprika's jongere zus

DOKTER ROBERT - 30'er, psychiater zonder scrupules

CHEERIE - hoogste klas high school, jongen

STRETCH - idem

CLOVIS - idem

LIPPY - idem

MR. MUSTARD - 40'er, een deftige dief

MINX - lid van Mustards dievenbende

JINX - idem

FINX - idem

LUCY LAWSON - 50'er, Beatlesfan

HONEY - idem

JULIA - idem

MAGGIE - idem

SALLY - idem

DETECTIVE JOHNNY BE GOODE - 30'er

ZIEKENOPPASSER 1 - van Blijde Weide

ZIEKENOPPASSER 2 - van Blijde Weide

NB: de rollen van MINX, JINX, FINX en de ZIEKENOPPASSERS kunnen zowel door acteurs als actrices gespeeld worden.

DECOR:

Het stuk speelt zich af in de lobby van het Penny Lane Hotel in een Amerikaanse stad in het Mid-Atlantic gebied. RECHTSVOOR gaat men naar buiten en LINKSVOOR naar een restaurant dat grenst aan de hotellobby. Vanuit het MIDDEN(achter) gaat men naar de kamers. Het mooiste is als er diverse traptreden naar een overloop bovenaan leiden waar men afgaat. LINKSACHTER staat een balie met een computer en daarachter postvakken. De balie moet zo hoog zijn dat als er iemand achter zit het publiek die niet kan zien. RECHTSACHTER staat een lange, smalle tafel met daarop aan het begin van het stuk een lamp, en nog diverse decoratieve artikelen als een fruitschaal, vaas met bloemen en dergelijke. Er staan wat stoelen om een tafeltje RECHTS van het MIDDEN. LINKSVOOR staat een tafeltje met een telefoon en een portable cd-speler erop. De hotellobby is versierd met posters die concerten van diverse groepen en soloartiesten uit de jaren '60 en '70 aankondigen, zoals Janis Joplin, The Who, de Rolling Stones enz. Opvallend afwezig echter zijn posters van de Beatles. Er worden twee korte scènes buiten de hotellobby gespeeld – een aan de overkant van de straat en een in de gang van het hotel – maar deze worden voor het doek gespeeld en vereisen dus geen apart decor.

Synopsis van de scènes:

EERSTE BEDRIJF

1e scène: Een februarimorgen in de lobby van het Penny Lane Hotel

2e scène: De straat voor het hotel, gespeeld voor het doek. De volgende middag.

3e scène: De hotellobby, enkele dagen later.

TWEEDE BEDRIJF

1e scène: De hotellobby, de volgende middag.

2e scène: Een gang in het hotel, laat die avond, gespeeld voor het doek.

3e scène: De hotellobby, tien minuten later.

EERSTE BEDRIJF

1e scène

DOEK OP: de lobby van het Penny Lane Hotel, 's morgens. Via de cd-speler horen we een Beatles muziekje. ELEANOR stoft het vertrek met een plumeau, op de maat van de muziek. GELUIDSEFFECT: TELEFOONGERINKEL. Ze gaat dansend naar het tafeltje, zet de muziek zachter en neemt de telefoon op.

ELEANOR: Penny Lane Hotel. Ja, ja... jazeker, natuurlijk hebben we drie kamers. Voor 18 februari? Dat komt prima voor elkaar. Is dat zo? Dat realiseerde ik me niet. O, u wel. Nou, dat kan leuk worden! O, nee, ik ben bang van niet. Het Penny Lane Hotel heette al zo lang voordat de Beatles hun eerste noot zongen. Ja, het is al jaren en jaren en jaren in bezit van de familie Paprika. Maar ik geloof dat het in feite de inspiratie was voor... *(SGT. PAPRIKA komt middenachter op, hoort de muziek, laat zijn boosheid blijken waar ELEANOR erg in heeft. Ze spreekt nu nadrukkelijk)*

ELEANOR: Er is echter, Mizz Lawson, totaal geen connectie tussen de Beatles en ons, maar het zal ons een groot genoegen zijn u en uw gezelschap als gast te ontvangen. Komt u al vroeg aan of wilt u mij het nummer van uw creditcard geven om de kamers te garanderen? *(SGT. PAPRIKA zet de muziek af)* O, nou, dat is geweldig. We zien u dan op de achttiende. *(ELEANOR legt neer, een tikkeltje nerveus)*

SGT. PAPRIKA: *(geïrriteerd)* Wat heb ik je gezegd over die muziek, Miss Digby?

ELEANOR: *(droog)* Ik dacht dat je naar de ijzerwinkel was.

SGT. PAPRIKA: Ben ik al geweest.

ELEANOR: Dat moet je flink de voet op de pedaal gedrukt hebben.

SGT. PAPRIKA: Ik heb gelopen! Goed voor me! Houdt me knorrig.

ELEANOR: Daar hoeft je niet voor te lopen.

SGT. PAPRIKA: *(haalt de cd uit de speler en geeft die aan haar)* Ik wil niet dat je deze rotzooi in mijn hotel speelt.

ELEANOR: Wat mankeert eraan?

SGT. PAPRIKA: Het is alleen maar een hoop geschreeuw van een stelletje langharige hippies, dat is alles.

ELEANOR: Dat zei mijn vader ook altijd.

SGT. PAPRIKA: En vaders kunnen het weten!

ELEANOR: Maar de Beatles zijn nu iconen, Sgt. Paprika.

SGT. PAPRIKA: Ja? Dat zijn Al Capone en Bonnie & Clyde ook.

ELEANOR: Ik snap niet wat je op ze tegen hebt! Ze hebben een omwenteling in de muziek veroorzaakt! Ze waren de stem van een

hele generatie!

SGT. PAPRIKA: Dat was niet mijn stem!

ELEANOR: En die van Janis Joplin wel?

SGT. PAPRIKA: *(treurig, een traan in zijn ogen)* Zij beslist wel! Die dame kon met haar stem je hart breken.

ELEANOR: De Beatles waren bepaald keurige mannetjes vergeleken met de Rolling Stones.

SGT. PAPRIKA: Maar zij gaven me tenminste een heleboel satisfaction!

ELEANOR: En The Who? Wie waren dat?

SGT. PAPRIKA: Als ik naar hen luister kan ik wonderen doen op een flipperkast!

ELEANOR: Maar Sgt. Paprika, er moet ergens iets achter zitten. Het is zo onlogisch. Ik werk nu al vijfentwintig jaar voor je en ik heb je nog steeds niet door.

SGT. PAPRIKA: Hoor eens, Miss Digby... je bent mijn rechterhand, niet mijn therapeute. Nou, wie hebben er gereserveerd?

ELEANOR: *(de pest in)* Een paar mensen.

SGT. PAPRIKA: Dat begint goed.

ELEANOR: Vijf dames.

SGT. PAPRIKA: Wat is dat, een gezelschapreis?

ELEANOR: Een fanclub.

SGT. PAPRIKA: *(achterdochtig)* Fan van wie?

ELEANOR: Je hebt me gehoord! Ik heb niets toegegeven! Ik heb de Beatles niet eens genoemd!

SGT. PAPRIKA: Een Beatles fanclub?! Ik dacht dat die jaren geleden al uitgestorven waren.

ELEANOR: Er zijn er nog steeds een aantal, aan zuurstofmaskers.

SGT. PAPRIKA: Waarom hebben ze dit hotel uitgezocht?

ELEANOR: De naam... Penny Lane, een van hun favoriete songs.

SGT. PAPRIKA: De naam heeft niets met de Beatles te maken, pot jan dubbeltje nog an toe! Mijn betoverovergrootvader heeft het zo genoemd omdat de straat voor het hotel Penny Lane heette voordat ze het veranderden in Pulaski Avenue.

ELEANOR: Dat heb ik ze verteld, maar dat kon ze niets schelen.
(LIZZIE komt middenachter op met een zwabber en emmer)

SGT. PAPRIKA: Weet je zeker dat je nooit gezegd hebt dat...

ELEANOR: Mijn lippen zijn verzegeld!

LIZZIE: Wat gezegd? *(SGT. PAPRIKA en Eleanor zien LIZZIE)*

SGT. PAPRIKA: Gaat je geen moer aan! *(passeert haar als hij middenachter afgaat)*

LIZZIE: *(barst in tranen uit, wat ze altijd doet als ze van streek is)* Wat

heb ik nu weer gedaan?

ELEANOR: Niets. Een oude oorlogswond.

LIZZIE: Ik wist niet dat Sgt. Paprika gewond was geraakt in de oorlog.

ELEANOR: Het was niet precies een oorlogswond. Tijdens een plotselinge storm stond hij onder een palmboom en toen vielen er drie kokosnoten op zijn hoofd.

LIZZIE: O, lieve hemel! Dat is gewoon verschrikkelijk. Ze hadden zijn schedel kunnen scheuren.

ELEANOR: Nou en? Soms denk ik dat er toch niets binnenin zit.

SGT. PAPRIKA'S STEM: (*achter het toneel middenachter*) Dat hoorde ik! (*MICHELLE, HILLARY, JUDE en BRENDA komen rechts op. MICHELLE zegt niets, maar kijkt vol eerbiedige verwondering rond*)

HILLARY: Hai, Miss Digby! Hai, Lizzie!

LIZZIE: Hai, jongens!

BRENDA: Klaar met schoonmaken?

LIZZIE: Ik moet alleen de hal nog vegen.

ELEANOR: O, dat kan ik wel doen, Lizzie.

JUDE: Ik dacht dat je het, bevobbeld, wel leuk zou vinden met ons mee te gaan.

LIZZIE: Waar gaan jullie heen?

JUDE: Naar de Hamburgerkoning! Helemaal vet, joh!

BRENDA: "Van loeiende koeien tot lekkere hap."

ELEANOR: Die Hamburgerkoning is geheel verantwoordelijk voor mijn besluit vegetariër te worden.

LIZZIE: Bedankt, jongens, ik zou graag mee gaan, maar ik moet naar het ziekenhuis.

JUDE: O wow, je bent toch, bevobbeld, geen ramptoerist of een dagjesmens? Een day tripper?

LIZZIE: Nee, ik ben geen day tripper en ik zou nooit the easy way out nemen. Ik moet op bezoek bij mijn kleine neefje Austin.

BRENDA: O ja, die ligt in het ziekenhuis, hè?

LIZZIE: Ja, er is iets met zijn bloed dat ze proberen te regelen. En hij verveelt zich stierlijk! Er is helemaal niets te doen voor kinderen die daar moeten blijven. Ik moet mijn eigen spelletjes en zo meenemen. En aangezien zijn moeder 's avonds werkt, is hij helemaal alleen.

JUDE: Dat lijkt wel iets uit Oliver Copperfield. Of misschien David Twist of hoe om is het ook alweer.

ELEANOR: Ga jij alvast maar, Lizzie... ik zal de hal wel doen.

LIZZIE: Maar wat als... (*ze gebaart naar SGT. PAPRIKA achter het toneel, middenachter*)

ELEANOR: Ik zorg wel voor Kapitein Knorrepot.

SGT. PAPRIKA'S STEM: (*achter het toneel, middenachter*) Dat hoorde

ik!

LIZZIE: (*zet emmer en zwabber achter de balie en pakt haar jas. Tegen BRENDA*) Mag ik je iets vragen? Wat is er met Michelle aan de hand?

BRENDA: Bedoel je vandaag of elke dag?

LIZZIE: Alles goed met haar?

HILLARY: Ze doet al zo eigenaardig sinds de geschiedenisles. We gingen naar de bibliotheek om research te doen voor onze scripties. Ik denk dat ze iets bizars heeft ontdekt.

JUDE: Ik heb, bevobbeld, ook iets bizars ontdekt. Wist jij dat een rattenstaart twee keer zo lang kan zijn als zijn hele lichaam?

ELEANOR: Leren ze jullie dat tegenwoordig op school?

JUDE: Dat heb ik geleerd voor mijn scriptie.

ELEANOR: Wat is je onderwerp, Jude?

JUDE: De presidentsverkiezing van 1920. Of bevobbeld 1927.

LIZZIE: Ik moet nu gaan. Tot morgen, Miss Digby. Doei, jongens! Tot ziens op school!

ELEANOR: Ik hoop dat Austin zich al wat beter voelt.

HILLARY: Doei, Lizzie! (*LIZZIE gaat rechts af*)

ELEANOR: Michelle, er is niet meer zo goed naar deze lobby gekeken sinds de laatste hygiënecontrole.

MICHELLE: Ik kan er niets aan doen. Ik heb me nooit gerealiseerd hoe belangrijk dit hotel in mijn leven is! Ik bedoel, ik ben hier praktisch geboren!

JUDE: Wow! Ben jij niet gewoon in een, bevobbeld, ziekenhuis geboren? Ik bedoel, daar komen de baby'tjes toch vandaan?

MICHELLE: Ik sprak metaforisch.

JUDE: Kun je dat eten of zo?

HILLARY: Waar heb je het over, Michelle?

MICHELLE: Ik heet Michelle. Michelle, ma belle!

BRENDA: (*zingt*) "These are words that go together well... My Michelle"

MICHELLE: En mijn moeder heeft me Michelle genoemd omdat ze dol was op die song. En raad eens? Vandaag heb ik ontdekt dat de Beatles hier geweest zijn. In dit hotel!

HILLARY: Wat?

BRENDA: Kijk, als dat zo was zou er buiten wel een gedenkplaat of zo iets zijn.

JUDE: Ja, zoals "Hier sliepen de Beatles", bevobbeld.

ELEANOR: (*hevig geschrokken*) Hoe... hoe heb je dat ontdekt, Michelle?

MICHELLE: Het stond in een oude krant. Op de showpagina. (*citeert het dromerig*) "Van welk fabuleus viertal wordt gezegd dat ze de nacht in het Penny Lane Hotel hebben doorgebracht nadat hun

touringcar net buiten de stad pech had?”

HILLARY: Fabuleus viertal? De Fab Four?

JUDE: Ik dacht dat het, bevobbeld, de Fab Five was.

ELEANOR: In 1964 waren er maar vier: John, Paul, George en...

MICHELLE, BRENDA & HILLARY: Ringo!

MICHELLE: Hebben ze hier echt geslapen, Miss Digby?

ELEANOR: (*zenuwachtig*) Hoe... hoe moet ik dat weten? Ik was nog maar een kind!

MICHELLE: Was u een van die jongeren die asbakken en zeep pikten en de vuilnisbakken die achter stonden doorzochten toen het nieuws de volgende ochtend uitlekte?

ELEANOR: (*boos*) Geen sprake van! (*glimlacht bij de herinnering*) Ik... ik heb alleen maar een losse baksteen uit de hoek van het gebouw gepakt.

BRENDA: Dus ze waren hier!

ELEANOR: (*snel*) Dat heb ik niet gezegd! Ik zei alleen dat ik een steen gepakt had. Nou, gaan jullie nog naar die Hamburgerkoning of...

HILLARY: Ja, ja... we moeten met een project op de proppen komen bij de sociologieles morgen.

JUDE: Ze zouden, bevobbeld, dat idee van mij moeten doen! Helemaal vet!

BRENDA: Er is hier geen behoefte aan een zes meter hoog standbeeld van Darth Vader in het stadspark.

HILLARY: We moeten iets verzinnen dat de mensen helpt, niet iets waar ze van schrikken.

BRENDA: Ja... zoals winterjassen kopen voor kleine kindertjes.

HILLARY: Of iemands huis schilderen.

JUDE: Ja! Met, bevobbeld, een stelletje *skateboarders* die maffe *tricks* doen op een berghelling! (*HILLARY en BRENDA kijken naar JUDE alsof hij niet goed snik is*)

MICHELLE: Of iets met het ziekenhuis?

JUDE: Skateboarders op een ziekenhuis? Dat zou ze, bevobbeld, helemaal doen denken hoe ze in een ziekenhuis beland waren!

MICHELLE: Nee! Lizzie heeft net verteld dat het ziekenhuis helemaal niets doet om de kinderen te amuseren. Als we nu eens een campagne starten om spelletjes, videospelletjes en zo te verzamelen, een bibliotheek met boeken en films... kleurboeken... en allerlei dingen die kinderen leuk vinden om te doen in het ziekenhuis?

ELEANOR: Dat is een fantastisch idee, Michelle.

HILLARY: Mrs. Drabslip zal het enig vinden!

BRENDA: Ze heeft het altijd over haar pijntjes en kwaaltjes, dus dit is

precies in haar straatje.

JUDE: En we kunnen, bevvobeld, midden in de hal een half pipe voor de skateboarders bouwen!

MICHELLE: Hey, Jude. Don't make it bad. Je moet het niet nog erger maken. We willen dat ze beter worden, niet dat ze hun nek breken.

HILLARY: Hoe krijgen we het geld ervoor bij elkaar?

BRENDA: Ik weet het! Een spaghetti-maaltijd!

HILLARY: Vergeet het maar! Ik heb je spaghetti geproefd!

ELEANOR: Ik heb een idee. Wat dachten jullie van een loterij?

MICHELLE: Dat is perfect! We kunnen aan bedrijven vragen prijzen beschikbaar te stellen en niemand zal nee zeggen als het voor zieke kindertjes is.

ELEANOR: Zelfs Kapitein Knorrepot niet!

BRENDA: Aan hem zullen we vast weinig hebben.

ELEANOR: Natuurlijk wel! Je kunt er op rekenen dat het Penny Lane Hotel een gratis overnachting beschikbaar stelt. In onze mooiste kamer! En laat een restaurant er dan een gratis maaltijd bij doen, dan kun je de hoofdprijs "Een Avondje Uit" noemen.

MICHELLE: O, Miss Digby, dat is perfect!

ELEANOR: *(pakt de bezem die achter de balie staat)* Zo, ik moet de hal nog doen.

HILLARY: Bedankt voor de ideeën, Miss Digby!

ELEANOR: Ik zal zelfs lootjes van jullie kopen. Ik kan wel een avondje uit gebruiken! *(gaat links af)*

HILLARY: Gossie! We hebben nu een prima idee, dus ik denk dat we niet meer naar de Hamburgerkoning hoeven.

JUDE: Wat? Maar ik gier van de honger.

BRENDA: En we moeten nog een hoop details uitwerken.

MICHELLE: Ja... het zal niet makkelijk zijn zo'n duizend dollar op te halen.

JUDE: Wow! Duizend dollar? Ik dacht dat we, bevvobeld, gewoon wat kleingeld moesten storten!

MICHELLE: Als we dit gaan doen, moeten we het goed doen.

HILLARY: We hebben een gimmick nodig... iets waardoor de loten echt goed verkocht worden. *(GELUIDSEFFECT: TELEFOONGERINKEL)*

BRENDA: Miss Digby! Miss Digby!

JUDE: Misschien dat ze, bevvobeld, haar telefoontjes afluisteren.

MICHELLE: Ik neem wel op. *(neemt de telefoon op)* Penny Lane Hotel, met Michelle. O? Ja, dat heb ik hier. O? Nou, dat doen we vast. Ja, daar kunnen we voor zorgen. En dat zal in feite precies passen bij die loterij die we voor een goed doel houden. Ja... we zamelen geld in voor het ziekenhuis. Ja, zal ik doen. Goedemorgen! *(legt neer met*

een triomfantelijke blik)

HILLARY: Niet zeggen... Bill Gates heeft zojuist een miljoen dollars bijgedragen aan ons project en nu hoeven we er niets meer voor te doen.

JUDE: Helemaal vet!

MICHELLE: Bijna net zo goed. Dat was een Mizz Lucy Lawson. Zij is voorzitter van een Beatles fanclub en zij komen hier op 18 februari voor hun jaarlijkse bijeenkomst.

BRENDA: Op 18 februari?

JUDE: Valentijnsdag.

HILLARY: Valentijnsdag is op 14 februari.

JUDE: Wow! Daarom is, bevobbeld, mijn vriendinnetje altijd zo kwaad op me!

MICHELLE: Mizz Lucy Lawson zei dat 18 februari de dag was dat de Beatles voor het eerst optraden in de Ed Sullivan Show in 1964.

BRENDA: Nou en?

MICHELLE: Ze vroeg of het goed was of ze hun verzameling Beatles souvenirs meenamen om die in de lobby uit te stallen.

HILLARY: Jij hebt ja gezegd.

MICHELLE: Natuurlijk heb ik ja gezegd!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto